

Autor: Zdzisław PRUSS
Redakcja Literacka

Z cyklu: " Pegaz z gitarą "
=====

" W i e c z o r e k   t a n e c z n y "
=====

/Wiersze na tle gwaru sali w tonie narracyjnym,
między nimi - muzyka big-beatowa/

I.

"Płonący krzew dzikiej róży"
Zaraz zacznie płonąć
Musi się tylko podłączyć do sieci
Narazie dramatyczne spięcie
W gitarze basowej.
Jeszcze walczą z kablami
Najęci faceci
By potem szybko wskoczyć
W swe stroje ogniste
I w biegu wciągnąć uśmiechy na twarze
Kiedy sam dyrektor
Przyjdzie z towarzystwem
Kiedy się będzie witał
Z I-szym sekretarzem
Wtedy mają struny najpiękniej zaszarpać
Narazie kierowniczką biega całkiem blada
A za nią jeszcze bledszy człowiek z głową w kartach
Który ma to wszystko pięknie zapowiadać.

II.

à przy stolikach wstępne konwersacje

Że jakoś leci

Że pogoda taka

I że zrobili ładną dekorację

Ale orkiestra już by mogła zagrać

Że w telewizji nieraz pokazują

Że personalna przyszła sama

Że w życiu najważniejsze zdrowie

Przerwa

Dyrektor przez mikrofon

Wita - otwiera - ma nadzieję

Po sali kawę już roznoszą

Już w bufecie pusto nie jest

Dyrektor kończy - są oklaski

I już na boku uroczystość

Teraz zaczyna się zabawa

Zabawą teraz będzie wszystko

III.

Najgorzej to jest z pierwszym tańcem

Gdy parkiet pusty jak arena

Tu trzeba być torreadorem

Żeby się nie dać

Tu każdy widzieć będzie wszystko

Z gęby i z twarzy i z podszewki

Tu trzeba w tańcu być artystą

I mieć włos a'la Paderewski

Dziewczęce łydki też na pokaz

Ludzie się patrzą ludzie widzą

91

Najgorzej ma ta pierwsza para
No ale spójrzcie - oto idą
Kierowca z Nysy - niski blondyn
I Basia ta z finansowego
Kręcą się całkiem całkiem nieźle
Chyba wypili już jednego
Warto by dobrze się przypatrzeć
Lecz już krajobraz niezbyt czysty
Bo pcha się jeden przez drugiego
Na parkiet ... tańczą wszyscy

IV.

A najciekawiej to jest patrzeć
Na żony pracowników
I na mężów pracowni
Tacy są nowi - tacy niepodobni
Teraz widać prawdę
Wszystkie legendy wyszły na jaw
Żona Malinowskiego inna
Niż Malinowski opowiadał
Mąż pani Hanki niby taki rozsądny
Dobrze ułożony
A tutaj - owszem - się układa
Pod stołem ...
No bo jest zmęczony
Podobnie główny dyspozytor
Mówił o żonie per "zajaczek"
A tu zajaczek niby tygrys
Wskakuje na dziesiąty pączek

Oj biedne żony pracowników
To picie w kawie cały splendor
Oj małżonkowie wy pracownicy
Normalne chłopcy z was już będą
Chyba że nikt tu nie spamięta
Że nikt nie dojrzy chociaż patrzy
Że wszystko to co się widziało
Wnet się zapije i wytańczy

V.

Północ.

"Płonący krzew dzikiej róży"
Zasiadł do golonek
I zaraz będzie występ artystyczny
Górne światła zapalone
Fortepianowy wstęp muzyczny
I już czołowy recytator
Włożył mikrofon w duszy głębie
Już słońce świeci - drzewa szumią
Są kwiaty, dzieci i gołębie
Recytatora twarz promienna
Zaraz uniesie się w ~~przekrzę~~ powietrze
Bo widzi, że jak tanecznicy
Wchodzą na parkiet jego wiersze
Jak są muzyką jak są tańcem
Recytatora serce śpiewa
Więc jeszcze ładniej słońce świeci
Więc jeszcze szumniej szumią drzewa
I skończył
Nagły grad oklasków
Przeszedł przez salę i przez parkiet

Oto dyrektor jedną ręką
Uniósł do góry sekretarkę

VI.

Przy bufecie stoi chłopaków trzech
A między nimi jeden problem
Jak to w końcu z tym księżycem jest
I do czego to jest podobne
Bo to przecież normalny czat
Inaczej mówiąc Bonanza
Żeby ten księżyc był tyle wart
Dolarów pół miliarda
I stoi problem mlecznych dróg
Przy piwie jasnym postawiony
I nagle kufle idą w ruch
I tryska piwo w różne strony
Wymiana ostra lecz rzeczowa
Wymiana zdań ocieka pianą
Raz człowiek musi podyskutować
Kiedy już problem stanął
Niedługo trwała ta zabawa
Zbolałe głowy sen ukoił
Nikt już nie widzi
Że tam w kącie
Ten postawiony problem - stoi

VII.

Gdyby był kur to ~~by~~ już by zapiął
Snują się w dymie bladzi zmięci
Już po sałatce brudny talerz
Trzeba powoli kaca leczyć

Tak - prawie wszystko poza nami
 Co było dane już się zjadło
 Co miało być to już się stało
 Tamten załatwił sobie premię
 Ten znów załatwił sobie ciało
 Jeden załapał dwóch żyrantów
 Drugi wyjawiał ściśle tajne
 Zaś pani Hela panią Stenię
 Przy ludziach posłała pod latarnię
 Pan Kazio zatańczył z własną żoną
 By rozwiać plotki i pogłoski
 A bibliotekarz mówił "ponoć"
 że niby tak zna język polski
 Jedni drugim pokazali
 że w samej rzeczy to ich stać
 że mogą popić i popalić
 I że jak chcą nie muszą spać

 Lecz jedni drugim nie uwierzą
 I będzie wszystko tak jak było
 W szatni te same odbierze się płaszcze
 Jakże się w szatni zostawiło.